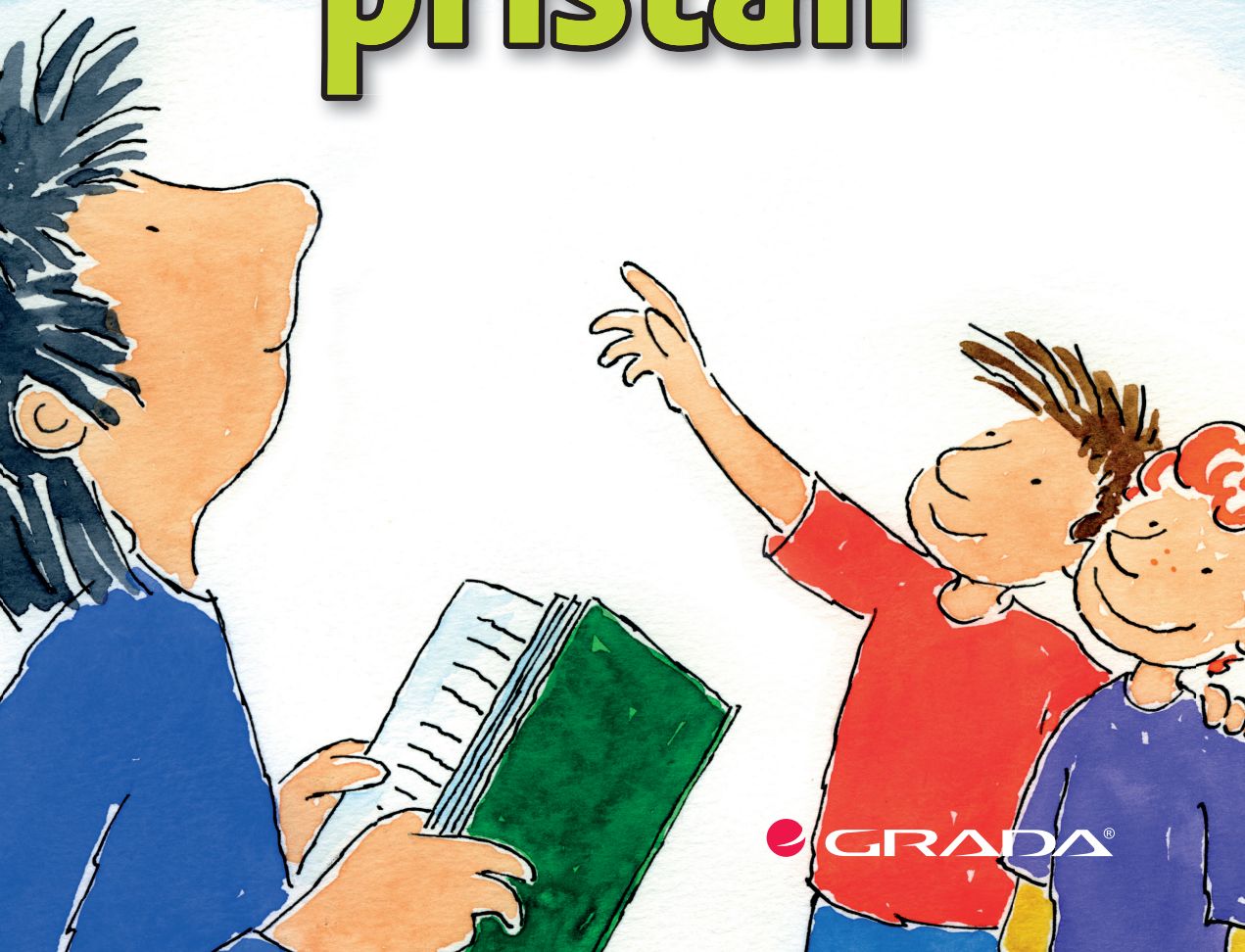

Zuzana Pospíšilová
Ilustroval Michal Sušina

Uf, oni přistáli

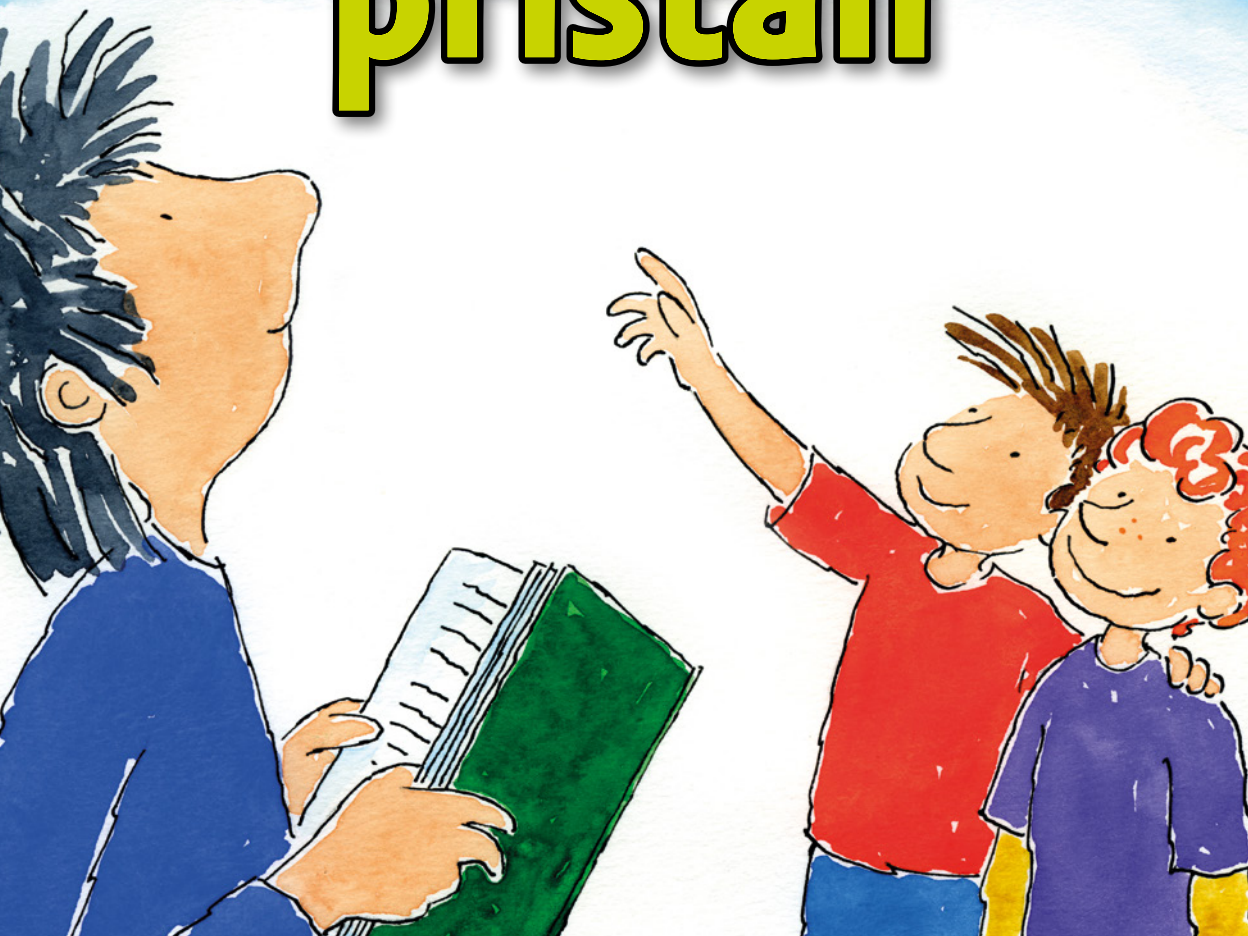
 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
Ilustroval Michal Sušina

Uf, oni přistáli

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová
Uf, oni přistáli

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5335. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2013
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-247-4684-5

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8825-8 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8826-5 (ve formátu EPUB)

Obsah

Už jsi viděl ufony?	7
Létající talíř	10
UFO na zahradě	13
Pět metrů?	17
Plán	21
Příprava	25
Akce kruh	29
Sobotní vzrůšo	33
Na rozhlednu!	37
Co to jen může znamenat?	41
Více hlav, více rozumu	45
Sen	50
Vojtův další nápad	54
Tajný vzkaz pro Pavla	59
Nečekané překvapení	63
Melodie jako klíč	66
Žádost o předčasný dárek	71
Podivné objekty blízko Slunce	74
Všechno je připraveno	78
Uf, oni přistáli!	81
Pokusy	86
Kamera opět v akci	90
Nevěřící Vojta	93
Návrh	97
Hvězdnou oblohou	101
Morseova abeceda	107

Už jsi viděl ufony?

„Pojď si se mnou zakopat!“ prosil Marek svého staršího bratra.

„Neruš, čtu si!“ odbyl ho Pavel.

„A co čteš?“ vyzvídala Marek. Měl dlouhou chvíli a chtěl si s Pavlem aspoň povídat.

„O ufonech. Ale tomu ty nerozumíš. Vesmír je na tebe totiž kapánek složitej!“

„A co tam o nich píšou?“ nedal se Marek.

„Tak, různě. Jak nám dávají znamení tím, že dělají kruhy v obilí, ale my to ještě neumíme pochopit. Jak piloti nebo jiný lidi viděli létající talíře a tak,“ rozpovídal se starší Pavel.

„A oni jako fakt existují?“ zapochyboval Marek. „Já jsem myslel, že jsou jenom ve filmech. Jako třeba čerti, vodníci nebo čarodějnice.“

Pavel jen zoufale pozvedl obočí a dál se začel do knížky o záhadných kruzích v obilí a UFO. Nechtěl se nechat vyrušit hloupými otázkami někoho, kdo se o neidentifikovatelné létající objekty vůbec nezajímá.

Markovi blesklo v očích. „A ty už jsi ty ufony viděl?“

„Ještě ne, ale strašně bych si to přál,“ odpověděl Pavel a dál se věnoval četbě.

Tohle Markovi stačilo. Po svačině zašel na návštěvu k Vojtovi. Vojta je jeho nejlepší kamarád. Je také čtvrták. Marek chodí do áčka a Vojta do béčka. Ale bydlí blízko, a když jim vyučování končí ve stejnou dobu, chodí spolu ze školy domů.

„Ahoj, Vojto, nešel bys na chvíli ven? Potřeboval bych s něčím píchnout,“ hlásil Marek hned mezi dveřmi Vojtova bytu.

„Jestli hledáš někoho na práci, tak běž jinam,“ řekl Vojta a z legrace naznačil, že má obě ruce levé.

Marek se tomu zasmál. Vojtův smysl pro humor dobře znal. „Můj brácha by chtěl vidět ufony!“

„Cože? Vypadám snad jako nějaký ufon?“ durdil se naoko Vojta.

„Co kdybychom si z něj malinko vystřelili?“ pokračoval Marek a potutelně se přitom usmíval.

Tohle byla pro Vojtu opravdová výzva. „To by šlo, to беру! Musíme to pořádně promyslet,“ řekl a ve spěchu si obul tenisky, aby mohli s Markem vyrazit ven. Došli až do parku, kde se posadili na lavičku.

„Brácha říkal, že nám ufonti dávají znamení tím, že kreslí kruhy do obilí.“

„Jak kreslí?“ nechápal Vojta.

„No pastelkami asi ne!“ rozčiloval se nad Vojtovou nechápaností Marek. „Nějaké obilí si lehne, jiné zůstane stát a z letadla to pak vypadá jako dokonalý kruh nebo jiný obrázek, chápeš?“

„To chápu. Dokonce by se dal vymyslet i způsob, jak to napodobit, ale nechápu, jak tvýho bráchu dostaneme do letadla, aby se na to mohl podívat!“

Markovi vyskočila uprostřed čela hluboká vráska. „To já taky ne!“

„A létající talíř asi taky nemáš, vid?“ zeptal se zkusmo Marek.

„Talíř sice nemám, ale mám vrtulník na dálkové ovládání,“ odpověděl Vojta. Pak se zamyslel a po chvíli ticha vykřikl: „Už to mám. To bude pecka!“

Marek se lekl, až málem spadl z lavičky. Vojta se tomu musel smát. Podal Markovi ruku. „Jde se ke mně!“

Kluci se vrátili zpátky k Vojtovu domu.

Létající talíř

„Nedáte si svačinu, kluci?“ uvítala je oba Vojtova maminka, která zrovna pekla ovocnou bublaninu. Marek se tvářil rozpačitě. Na koláč měl chuť, ale styděl se to říct. Vojtovi to bylo hned jasné. Plácl Marka přes záda a pobídl ho: „Tak se nejdřív najíme, ať má mozek dost šťávy na přemýšlení.“

„Jdete psát úkoly?“ zeptala se s úsměvem maminka. Vojta přikývl a ukousnul si veliký kus bublaniny. Schválně, protože s plnou pusou se nemluví. Přece nebude mamince vykládat, že jdou vyrábět létající talíř.

„Chutná?“ zajímalo maminku. Marek s plnou pusou taky jen přikývl. „Tak si vezměte ještě,“ pobídla kluky. Oba se bez zaváhání vrhli na další kousek. Dostali k tomu skleničku vody se šťávou. Když ji vypili, tak se odebrali do Vojtova pokojíku.

„Chvilíčku strpení,“ řekl Vojta a zmizel pod postelí. Za chvíli se opět vynořil i s velkou plastovou krabicí. Vytáhl z ní vrtulník a ukázal ho Markovi.

„Brácha není padlej na hlavu,“ prohlásil zklamaně Marek, „vrtulník si s létajícím talířem nesplete nikdo. Ani náš Pavel!“

„Jasně že ne. Ale malinko ho upravíme, neboj!“ uklidňoval ho Vojta. „Táta mi přivezl z Německa takové speciální svítící tyčinky. Mám jich plnou krabicí. Když tu tyčinku ohneš, něco tam praskne a začne to svítit.“

„Fakt, jo?“ nevěřil Marek.

Vojta mu místo odpovědi ukázal krabičku se svítícími tyčinkami. Jednu ohnul, něco v ní křuplo a ona začala žlutě svítit. „Teď na světle to není ono, ale běž se s tím zavřít třeba do skříně,“ poradil mu Vojta.

„Ty jo, to je paráda!“ žasl Marek, když vylezl ze skříně.

„A to není všechno. Mám k tomu i takovéhle násadky, takže se z toho dá udělat perfektní svítící kroužek,“ řekl Vojta a názorně to předvedl.

„Takže jestli tomu dobře rozumím, tak s tím budeme létat v noci,“ ujišťoval se Marek.

„Jasně že v noci. A létat s tím budu jenom já. Ty budeš doma, abys na to bráchu upozornil.“

„Okno v pokojíku máme zrovna do zahrady, to je super. Večer nechám odemčenou branku, abys tam mohl nenápadně vklouznout,“ plánoval Marek.

„Dík! Ale tvým úkolem bude zajistit, abyste neměli zatažené závěsy,“ připomenul Vojta.

„My nemáme závěsy, ale žaluzie.“

„To je přece jedno. Hlavně musí být vidět ven, ať se nenamáhám zbytečně!“

„Tak jdem na to!“ zamnul si ruce Marek.

„Ne tak rychle. Zatím si to jenom připravíme, protože ty světelný tyčinky působí jenom několik hodin. Měli bychom to udělat až později odpoledne, ať to do večera vydrží.“

S přípravou ale začali okamžitě. Vojtův pokojíček byl vzhůru nohama, jak hledali ty správné součásti létajícího talíře.

„Co kdybychom zkusili zesponu připevnit nafukovací kruh?“ navrhl Vojta.

„Jestli to ten vrtulník unese, tak klidně,“ řekl Marek a pustil se do nafukování kruhu, který objevili v bedně na dávno zapomenuté hračky.

„Musíme to vyzkoušet,“ řekl Vojta. Když byl kruh připevněný k podvozku vrtulníku, Vojta se pokusil s vrtulníkem pohnout, ale marně. „Možná to chce jenom nové baterky,“ pronesl a zmizel za dveřmi. Baterky rychle vyměnil a pustil se do dalšího pokusu. Tentokrát se vrtulník konečně odlepil od země a vznesl se do vzduchu.

„A zesponu toho nafukovacího kruhu připevníme v pravidelných rozestupech barevný svítící kroužky,“ vysvětlil svůj plán Vojta.

„A taky by se ty tyčinky mohly připevnit i na vrtuli,“ napadlo Marka.

„Super nápad!“ pochválil ho Vojta, „když se bude vrtule točit, tak to bude dělat skvělý světelný efekty!“

Konečně se blížil čas večere. Kluci rychle dokončili poslední přípravné práce, znova si zopakovali, co má kdo dělat, a domluvili se, že všechno propukne o půl desáté. To se Marek s Pavlem obvykle chystají do postele.

UFO na zahradě

„Co bude dnes k večeři?“ zeptal se Marek rozverně.

„Nudle s mákem,“ odpověděla mu maminka a Marek se oblíznul.

„Ale nejdřív umýt ruce!“ zavelela a všichni tři museli poslechnout. Pavel, Marek i tatínek společně zamířili do koupelny.

„Jak vlastně vypadá takový létající talíř?“ zeptal se Marek, když byli všichni u stolu a maminka jim plnila talíře.

„Asi jako tenhle talíř,“ odpověděla mu maminka.

„Spíš jako dva hluboké talíře přiklopené na sobě,“ řekl tatínek.

„Nesmysl,“ ozval se Pavel, který toho o ufonech a létajících talířích přečetl asi nejvíc. „Mimozemská kosmická loď vůbec nemusí vypadat jako talíř. Může mít tvar trojúhelníku nebo dlouhého doutníku nebo může mít jiné prazvláštní tvary. Ale nejčastěji vypadá jako zvon.“

„Aha, to jsem nevěděla,“ přiznala se maminka.

„Já taky ne,“ řekl tatínek a pustil se do jídla.

Když byli po večeři, Pavel umyl nádobí a Marek ho utíral. „Hele, brácho, nepřečetl bys mi něco zajímavého z té tvojí knížky?“ zeptal se Marek svého staršího bratra.

„Snad nechceš být taky ufolog?“ zasmál se Pavel.

„Co je ufolog?“ zeptal se Marek.

„Vědec, který zkoumá důkazy o UFO.“

„A proč se tomu vlastně říká UFO?“ zeptal se Marek znova.

„To je jasné jak facka. Je to zkratka pro neidentifikovatelné létající objekty,“ vysvětloval trpělivě Pavel.

„Promiň, ale facka je mi mnohem jasnější,“ nechápal Marek.

„Kdyby to byla zkratka, tak by to muselo být NLO, ne? A ti, co v talířích lítají, by byli nloni, a ne ufoni!“

Pavel se rozesmál. „Ty jsi fakt nepopsanej list. Zkratka UFO je z angličtiny. Unidentified flying objects – UFO, chápeš? Ufo je na celém světě a angličtina je mezinárodní jazyk, kterému rozumí všichni,“ řekl Pavel a pak s úšklebkem dodal: „Teda kromě tebe!“

Marek se cítil dotčený. „To jsme v angličtině ještě nebrali, tak to nemůžu vědět!“ bránil se.

Když byli s nádobím hotovi, přesunuli se do svého pokojíku. Pavel se tvářil, že ho Markův zájem o UFO obtěžuje, ale ve skutečnosti byl rád. Z knihovny vyndal několik knížek o UFO a položil je na postel. Marek si se zájmem přisedl a začal v knihách listovat. Pak se vyptával na podrobnosti a Pavel mu odpovídal. Klábosili

spolu víc než hodinu. Nakonec se Pavel zvedl z postele a řekl: „Pro dnešek to stačí. Jdeme spát!“ Posbíral knížky a zamířil k oknu, aby zatáhl žaluzie.

Marek zpanikařil. Za žádnou cenu nemohl dovolit, aby byly žaluzie zatáhnuté. Tím by se celý plán, který s Vojtou tak pečlivě připravili, zhroutil. Marek taky vyskočil a chytil Pavla za ruku zrovna ve chvíli, kdy se chystal zatáhnout za šňůrku. „A co kdybychom se dneska dívali na nebe, než usneme? Jestli ufoni existují, tak je prošvihnem, když zatáhneme žaluzky!“

Pavel se usmál: „Vidím, že tě to chytlo, co?“

„Hm,“ přikývl Marek a odběhl do koupelny, aby si vyčistil zuby a převlékl se do pyžama. Pavel udělal za chvíli totéž. Když byli oba v posteli a zhasli světlo, společně zírali přes okno ven. Pavel v naději, že uvidí létající talíř, a Marek se nemohl dočkat Vojty se svítícím vrtulníkem.

Konečně bylo za pět minut půl desáté.

„Spíš?“ zeptal se do ticha Marek. Potřeboval se ujistit, že je Pavel vzhůru a uvidí skvělou ufonskou show.

„Nespím. A ty?“ oplatil to Pavel Markovi stejnou otázkou.

„Já taky ne,“ odpověděl bratrovi a zavrtěl se v posteli. Právě uslyšel klapnutí branky, tak byl jako na trní.

„Co kdybychom to přece jenom zatáhli a šli spát? Zítra jdeme do školy, tak ať nemáme ospalé kebule!“ navrhl Pavel a chystal se vstát z postele.

Naštěstí to bylo v tu nejlepší chvíli. Za oknem se ve vzduchu něco vznášelo a přitom to světélkovalo.

„Ty vogo, brácho, vidíš to co já?“ zarazil se starší bratr. I když se považoval za zkušeného ufologa, to, co viděl, mu vyrazilo dech. Bylo vidět, že má trochu strach. Fascinovaně hleděl do okna, ale neměl sílu jít ani o chlup blíž.

Markovi se chtělo smát, ale musel se ovládnout, aby se neprozradil. Raději se s vážnou tváří zeptal: „Co to je? To je snad UFO!“ a rukama si přikryl oči.

Když to, co Pavel považoval za létající talíř, odletělo, oběma se ulevilo. Marek rychle zatáhl žaluzie, aby bráchu náhodou nenapadlo otevřít okno. Mohl by vidět Vojtu, který právě vychází z jejich zahrady.

Pět metrů?

Ráno se jako první probudil Pavel. Skoro celou hodinu před zazvoněním budíku. Tiše se vyplížil z postele a zapnul počítač. To probudilo i Marka.

„Co děláš, brácho?“ zeptal se rozespalým chraplavým hlasem.

„Musím se podívat na internet, jestli to neviděl ještě někdo jinej!“

„A kde to chceš hledat?“ nechápal Marek.

„Na stránkách projektu Záře. I když tam se to ukazuje vždycky s dost velkým zpožděním. Nebo někde na diskusích. Prostě zadám UFO a včerejší datum a uvidím,“ vysvětlil Pavel, zatímco se počítač zapínal a aktualizoval.

To Marka dočista probralo. Vstal z postele a převezl svou židli k Pavlovu psacímu stolu. Oba společně zírali na monitor, na kterém se objevilo: „Dnes v noci jsem viděl na obloze něco zvláštního. Na zahradě jednoho domu prolétlo něco divného. Mělo to nepravidelný tvar a barevně to světélkovalo. Velikost nedokážu odhadnout, ale asi okolo pěti metrů. Po deseti minutách to přistálo, zhaslo a beze stopy zmizelo.“

„Tak je to tu! Já jsem ti říkal, že na netu najdeš všechno.“

Vtom zazvonil budík. Kluci na něj úplně zapomněli, a tak se oba nečekaného zvuku polekali.

„Fuj,“ oddech si Pavel, když zjistil, že je to jen budík. Marek po něm skočil, aby ho zaklapnul.

„Můžeš mi to vytisknout?“ zeptal se Marek.

„Jasně!“ přikývl Pavel a zapnul tiskárnu. Marek zatím vplul do koupelny.

Ten den se Pavlovi do školy nechtělo. Na učení neměl ani pomyslení, protože měl hlavu plnou záhadného objektu, který večer

na vlastní oči viděl. Zato Marek se nemohl dočkat. Těšil se, až Vojtovi poví, jak senzačně to zapůsobilo. Do ruky popadl svačinu, kterou mu nachystala maminka, a s aktovkou na zádech vystřelil ze dveří. Nestačil se ani nasnídat, ale hlad ho v tuhle chvíli rozhodně netrápil.

Běžel rovnou za Vojtou, aby mu cestou do školy všechno dopodrobna povykládal.

„Tak co?“ zajímal se Vojta, jakmile uviděl Marka za dveřmi.

„No super! Skočil na to!“

„A co říkal?“

„Neříkal nic, jen na to zíral. Ani nešel blíž k oknu, jak ho to zaskočilo. Myslím, že měl nahnáno!“ vyprávěl se smíchem Marek.

„Paráda. Takže jsme mu splnili sen,“ smál se i Vojta.

„Nemohl z toho spát. Ráno vstával ještě před budíkem a díval se na netu, jestli tam o tom nepíšíou.“

Vojta vyprskl smíchy. „A co našel?“

„Moc se nesměj. Někdo tě asi viděl,“ řekl Marek a za chůze vyndal z kapsy složený papír. Mlčky ho předal Vojtovi.

„No to je teda gól,“ zastavil se Vojta a smíchy se plácal do stehén.

„Naštěstí to vypadá, že viděl jenom ten náš vyparáděný vrtulník, a tebe ne.“

„Neboj, byl jsem pod rybízem. A navíc jsem měl černé oblečení, abych splynul s okolní tmou.“

„Ty jsi, Vojto geniální!“ pochválil ho Marek. A pak se zeptal: „A nemohl tě někdo vidět, když jsi ten vrtulník nesl?“

„Ani nápad. Vzal jsem si černý pytel. Vrtulník jsem strčil do pytle a pak jsem ho ještě schoval do velké nákupní tašky,“ odpověděl Vojta.

„Uf,“ oddychl si Marek, ale pak se ještě zeptal: „Ale víš, co mě zarazí?“

„Povídej,“ pobídl ho netrpělivě Vojta.

„Zaráží mě, že si ten chlap myslel, že to mělo pět metrů.“

„Však víš, co se říká. Strach má velké oči!“ mávl nad tím rukou Vojta.

„Asi máš pravdu,“ souhlasil opatrně Marek, ale bylo vidět, že mu něco vrtá hlavou.

„Co se ti nezdá?“ odušil Vojta.

„Jak jsem si prohlížel Pavlovy knížky o UFO, tak se mi furt do hlavy tlačí možnost, že ten chlap třeba viděl opravdové UFO na úplně jiném místě. Nebylo tam přece napsáno, odkud to pozoroval. Proto napsal, že to mělo pět metrů,“ svěřil se opatrně Marek.

„Snad taky nevěříš na UFO?“ zapochyboval Vojta.

„Jasně že ne,“ vzpamatoval se Marek. V tu chvíli byli těsně před školou. Vstoupili dovnitř a od té chvíle už o UFO nepadlo ani slovo.

